

sige, overdraget en Del af sin Myndighed til Menighedsraadene derigennem, at disse faa Adgang til at udtale sig ved Embedsbesættelser, og denne Adgang til at udtale sig om Ansøgerne betyder jo i Praksis saa godt som en Indstillingsret. Jeg er ogsaa overtydet om, at jeg derom er enig med i alt Fald Flertallet af dette Ting, at saa vidt muligt bør Menighedsraadenes anbefaling af 3 af Ansøgerne opfattes som en Indstilling, som Ministeriet bør følge. Men den Myndighed, Menighedsraadene saaledes have faaet Andel i, er den, som Kultusministeriet før havde, og ikke en ny. Derfor kunne Menighedsraadene kun vælge mellem dem af Ansøgerne, som Ministeriet før vilde have valgt imellem og før vilde have følt sig forpligtet til at vælge iblandt. Menighedsraadene have Lejlighed til at udtale sig om de af Ansøgerne, der vilde være komne i Betragtning efter de hidtil gældende Regler. Loven om Menighedsraad betyder ikke en Adgang for ny Præster til nu at blive ansatte i Embeder, som der under de tidligere Forhold ikke vel kunde have været Tale om, at Ministeriet kunde have givet dem, med Forbigaaelse af maaske en længere Række af ældre Ansøgere. En Menighed, som netop ønsker en efter de givne Forhold alt for ung Præst, bør erindre, hvad Opfyldelsen af dette dens Ønske vilde betyde indenfor Præstestanden — hvad den Konsekvens, de Følger, der vilde komme heraf, vilde bringe af Misstemning, Uro, Frygt for aldrig at kunne blive befordrede, og som alt vilde blive udmærkede Emner til en Agitation mod en Præstevalglov. Dette bør Menighedsraadene betænke, ligesom ogsaa, at synes man nu i Øjeblikket, at det er netop denne unge Kandidat, man kunde ønske, og slet ingen anden, saa er der dog som oftest ogsaa blandt dem, der efter de gældende Regler maa regnes som kvalificerede til at komme i Betragtning, baade en og flere, som man vilde være rigtig godt tjent med, og som det ogsaa i Praksis har vist sig, man bliver glad ved, naar den første Skuffelse er overstaaet. Forholdet med Præsteembeders Besættelse er ganske vist ikke saadan — det behøver jeg vel egentlig ikke at nævne —, at man simpelt hen kan sige: Saa er det den ældstes Tur at blive befordret. Det er sikkert nok, men saa meget maa det ligne andre Embedsbesættelser, at man ikke lader talrige ældre og veltjente Præster springes forbi af en maaske ganske ung Kandidat, der ved en eller anden Lejlig-

hed, f. Eks. ved at have været Kapellan nogle Aar i et Sogn hos en gammel Præst, som nu dør eller tager sin Afsked, er bleven bekendt og yndet af Menigheden og Menighedsraadets Medlemmer. Man maa til det enkelte Embede søge den, der tør antages at egne sig for det paagældende Sted, og det er dette, Menighedsraadene nu have Adgang til at hjælpe Ministeriet med, men man maa søge ham blandt den Kreds af Ansøgere, der har et billigt Krav paa at opnaa Befordring og forbedrede Kaar. Det gjorde Ministeriet før, og det kunne Ministeriet og Menighedsraadene ikke undlade at gøre nu, uden at der vilde kunne afstedkommes Forhold, hvis Følger maaske neppe vilde kunne overses. Det kan man først komme bort fra, naar vi have en Præstelønningsslov med regelmæssige Lønningstillæg. Jeg skal erindre om, at dette ogsaa har været Ministeriets Opfattelse, lige fra Loven om Menighedsraad traadte i Virksomhed. I det Cirkulære, der kort Tid efter udstedtes, fremhævedes, at det var om de efter de tidligere gældende Regler kvalificerede Ansøgere, Menighedsraadene vilde faa Lejlighed til at udtale sig og fremkomme med deres anbefaling. Kun under „ganske særlige Forhold“, som det hedder i Cirkulæret, vilde man kunne gaa udenfor disse Regler. I Længden tror jeg ogsaa, at alle Parter ville staa sig bedst ved, at disse Regler i al Almindelighed nøje blev fulgte. Det vil bringe Fasthed, rimelig Ensartethed og føre til, at man fra alle Sider ser med Tillid til Menighedsraadene og deres Delagtighed i Valget af Præsterne.

Det ærede Medlem for Bornholm Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen) fremdrog Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Kapitelstaksten og udtalte sig for en Ordning heraf og, som det fremgik af det ærede Medlems Udtalelser, uden at det direkte blev sagt, navnlig en Ordning, hvorefter Præsterne ikke længere ere med til at fastsætte Kapitelstaksten. Den Lov, der har indført den nugældende Ordning, er som bekendt af 16. Februar 1866 og er emaneret gennem Indenrigsministeriet — formodentlig hører Sagen nu til den Del af Indenrigsministeriets Bo, der er overgaaet til Landbrugsministeriet. Som bekendt fastsættes Kapitelstaksten ifølge denne Lov saaledes, at hver af Stiftets Præster afgiver sit Votum, Underøvrighedspersonerne i Stiftet deres, og dernæst — hvad der indførtes i 1866 — en Mand fra hver Kommune, valgt af vedkommende